

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 88.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411866845024/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

Læseselskabet kommer dog nok paa en Maade i Stand. — Med Fru Leth ere Vi 9 Medlemmer, og Jeg har udsendt min udførlige Plan til Selskabets Indretning. — Endel Præster have sagt nej, men naar de andre vil finde sig i at bidrage, som Jeg har foreslaaet, 8 Rdr, siger det intet. —

Jeg undrer Mig undertiden over, at Jeg nu hverken rimer, eller skriver historiske Fortællinger, eller Sligt, som dog før var min Kephæst. — Jeg kan ikke engang holde ud at læse, hvad Jeg af Saadant har malet. Alt forekommer Mig saa tomt, saa flaut, at Jeg ækles. — Enten ere alle mine Produksjoner virkelig saa, eller det rejser sig af den totale Disharmoni, der bestandig skurrer fra mine indre Strænge. Maaske noget fra Begge. — I Andres Skrifter kan Jeg ganske glemme Mig selv, men i mine egne ikke, og da en Punkt hos Mig kun er Mig interessant, maa alt, hvad ej staar i Relasjon til den, kede, alt, hvad der er den modsat, synes utaaleligt. —

O! Gud! hvad skulde Jeg her? Hvi skulde Jeg saaledes faa mine forvovne Tvivl om Kærligheds Realitet opløste? Hvi skulde Jeg lære at kende denne overjordiske tryllende Gestalt, for at se den flygte? Hvi var, hvi er Jeg ikke, som Jeg før troede, kold og ufølsom? Hvi skød din Haand Mig ud paa det stormende Hav, og hød Mig tumles hen ad de brusende Bølger, uden engang at have et Land i Sigte, Jeg ved min Kæmpen og Stræben kunde haabe at naa? — Dog, forvovne Spørgsmaale, tør vel Jeg Midde trætte med den Evige? Har Jeg læst i Fremtidens Bog, eller gennemskuet hans Plan?

Og selv Jeg paa min lave Standpunkt, i min ænge Synskreds, kan Jeg slet ikke skue nogen rimelig Grund, hvi, hvad Jeg kalder Ulykke, mødte Mig, uden derfor at kunne kalde Mig glemt af den Alvise?

Her sidder Jeg i Midnattens højtidelige Stund. Jeg hører Storme hvine, og det nære Havs Bølger buldre mod Landet. Sendtes da vel disse Storme blot for at begrave Skibene og deres Styrere i Afgrunden? Nej, Hvo vilde tvivle om, at hvert Vindpust bør regnes for et nødvendigt mundværligt Led i Naturens fremadgaaende Kæde? Og Jeg, er da ikke mit Liv — det maa end synes nok saa ubetydeligt — Resultatet af hele Historien, medvirker det ikke til at bestemme den hele kommende Tiid og dens moralske og intellektuelle Fænomener? Men hvorledes tør Jeg da betragte min uheldige Stilling som Maal? Er den andet end et af andre Midler affødt Middel til ny, der i uoverseelig Række skride frem mod Endepunktet, Vi Alle maa